

HamLanCQC.wordpress.com

Mị
Ngũ
Giả

Editor:
Cẩm Tiên

Trở
Bình

Table of Contents

- Mục lục
- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

TÔ TỊNH

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Rốt cuộc đúng là phòng thử quần áo của cửa hàng may mặc cao cấp, bốn phía đều lấp gương sáng đến chói mắt, góc độ đèn chiếu rất khéo léo, tấm thảm trên mặt đất dù đi chân trần giẫm lên cũng rất thoải mái. Tô Tịnh hít sâu một hơi, sống lưng thẳng tắp, nhìn chính mình trong gương lộ xác trong nháy mắt, bộ tây phục màu đen vừa vặn bao quanh cơ thể, đường may dọc theo vai và eo hoàn toàn vừa khít. Thì ra mùi vị của phụ nữ, là phải ôm sát như vậy mới thể hiện được ra ngoài.

Chỉ là giá tiền trên mác nhãn hiệu quần áo, nhìn cũng khá kinh hoàng.

Tô Tịnh cẩn thận từng li từng tí cởi quần áo ra, vừa mới mở được hai nút áo, đã nghe thấy chị Mạn ở sát vách phòng thử quần áo gọi cô. “Tiểu Tịnh, thử xong chưa, để chị xem một chút.”

“Ừm, được rồi.” Tô Tịnh không thể không cài lại cúc áo đẩy cửa bước ra ngoài.

Chị Mạn lười biếng gạt tóc, từ trước gương quay đầu lại nhìn qua, chiếc áo lông màu cà phê kiểu mới khoác ở trên người chị, liền nhìn ra khí chất của người phụ nữ thành thực lại như hương trà chiều tinh khiết, hương thơm ngọt ngào chậm rãi thấm vào cơ thể. Tô Tịnh nhìn chị Mạn, chị ta cũng nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Phụ nữ nếu như đồng thời cùng đứng ở trước gương, quả thực chính là một loại tuyên chiến.

Đối với vẻ bề ngoài, Tô Tịnh có sự tự tin, nhưng loại tự tin này không thể biểu lộ trước mặt chị Mạn, tiếp khách tối kỵ chính là giọng chủ át giọng

khách.

Hà Tiểu Mạn ngoài ba mươi, nhan sắc trên mức trung bình, đã ly hôn, không có con cái hay vật nuôi, chỉ duy nhất có hứng thú đặc biệt đối với việc mua sắm. Ngoài ra, chị ta còn quản lý chuỗi xí nghiệp làm đẹp quy mô lớn của gia tộc, là một người phụ nữ rất giàu có.

“Như vậy là đủ rồi.”

Thời điểm Diệp Tranh nói câu này, Tô Tịnh nhìn thấy sự sùng bái trong mắt anh. Một tháng trước, anh dựa vào kết quả tiêu thụ chân thực, được đề bạt làm chủ quản một xí nghiệp được xếp trong 500 xí nghiệp có lượng tiêu thụ cao. Đối với một người mới tốt nghiệp hai năm, như vậy đủ để kiêu ngạo.

Đương nhiên, không thể không kể đến công sức của Hà Tiểu Mạn.

Duyên kỳ ngộ giữa người với người chính là như vậy, một số thời điểm, tìm mọi cách leo lên cũng chỉ phí công, Diệp Tranh vậy nhưng chỉ vón vện một lần đi công tác, trên đường gặp được Hà Tiểu Mạn, từ đó được quý nhân dẫn dắt. Xí nghiệp của gia tộc Hà Tiểu Mạn những năm gần đây phát triển rất mạnh mẽ, đã là khách hàng số một của công ty bọn họ.

Khách hàng là Thượng Đế, vì là Thượng Đế nên đi theo làm tùy tùng hầu hạ, ai nói không được.

“Đáng tiếc là nam nữ khác biệt, bằng không dù 24 giờ phục vụ anh cũng bằng lòng rồi.” Tô Tịnh trêu ghẹo Diệp Tranh như vậy, ít nhiều có chút ý tứ ghen tuông. Diệp Tranh chỉ cười, “Cho nên mới lấy danh nghĩa của bà xã, có em ra tay còn có vấn đề gì chứ.” Mở miệng đều là gọi bà xã, vợ, Tô Tịnh cực kì phản cảm, bạn gái chính là bạn gái, vợ không phải ai cũng đều có thể gọi. Mỗi khi nghe thấy Diệp Tranh gọi như vậy, cô luôn luôn có một cảm giác chán ghét không nói ra được.

Nhưng “lấy danh nghĩa của bà xã” cũng là sự thực, vì điểm này, khiến cho Tô Tịnh đối với Diệp Tranh có chút xem thường.

Từ nội tâm Tô Tịnh không thể không thừa nhận, bạn trai của mình cũng không phải là cao lớn vĩ đại gì, kỳ thực chỉ là một người bình thường mong kiếm lợi.

Nhưng ai có thể không làm người bình thường đây, khi mỗi tháng chủ nhà trọ thúc giục giao tiền thuê nhà, điện tín thúc giục nộp tiền điện thoại, ngân hàng thúc giục nộp giấy tờ thẻ tín dụng... Tốt nghiệp rời khỏi nhà chưa được bao lâu, đã hiểu được, không có tiền thì nửa bước cũng khó đi. Mấy ngày trước, mẹ ở trong điện thoại chế nhạo cô, “Quản lý gia đình mới biết củi gạo quý, để tự con lo liệu một thời gian cũng tốt.”

Chỉ không biết cô rốt cuộc lo liệu cái gì, Diệp Tranh rốt cuộc là tính toán cái gì.

Ý nghĩ này lần đầu tiên nảy ra, Tô Tịnh đã cảm thấy thất bại.

Lúc trước quyết tuyệt chắc chắn như vậy, đến thời điểm dao động, lại cũng đều nằm bên trong tính toán của mẹ. Kinh nghiệm tích lũy mấy chục năm từng trải, ánh mắt nhìn người của mẹ thực sự rất chuẩn, chuyện sắp tới thường có dự tính cả. Nhưng bà thông minh như vậy, mà vẫn không chịu ly hôn với ba.

Nước đã đến chân ai cũng không tránh khỏi trở thành người phạm tặc, vẫn là thô tục một chút thì tốt hơn.

Tô Tịnh để mặc cho Diệp Tranh dùng danh nghĩa của cô, nói khó nghe thì là lợi dụng, nói dễ nghe một chút thì là cùng nhau phấn đấu.

Anh nổi trội hơn người, cô cũng lấy làm hãnh diện.

Lúc trước chính mình như chém đinh chặt sắt nói muốn rời khỏi nhà, cùng anh đi phương Nam dốc sức làm ăn. Ba cái gì cũng không nói, biết bằng vào tính tình của cô, có cản cũng không cản được, chỉ cười gằn một tiếng, chờ nhìn thấy cô thất bại thảm hại mà quay trở về. Mẹ thỉnh thoảng gọi điện thoại, trước sau cũng không hỏi tình hình gần đây của cô, chỉ hỏi có trở về hay không. Bọn họ đều là người từng trải, nhìn thấy cô cực khổ cũng xem như thuận hóa ngựa hoang, sớm muộn cũng sẽ biết nghe lời.

TÔ TỊNH

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hà Tiểu Mạn đánh giá tử trên xuống dưới một thân đồ mới của Tô Tịnh, khen không ngớt lời, lập tức gọi nhân viên cửa hàng lấy hóa đơn.

Tô Tịnh nhắc nhắc cánh tay, cười nói bó sát quá cũng không tốt, màu sắc cũng không thực sự phù hợp, liền tiến đến giúp Hà Tiểu Mạn chỉnh sửa lại lông cổ áo, tự nhiên chuyển đề tài tới chiếc áo lông. Thực đúng là người đẹp vì lụa, cổ áo điểm mấy chấm đồi mồi độc nhất vô nhị, lại thêm nhân viên cửa hàng không bỏ qua cơ hội khen tặng, Hà Tiểu Mạn liền vui vẻ trả tiền.

Lúc hai người ôm theo bao lớn bao nhỏ bước ra ngoài đã hơn năm giờ chiều, Diệp Tranh đã điện thoại tới thúc giục hai lần, nói là mời bạn gái, kì thực đã đặt chỗ trước ở cửa hàng ăn yêu thích của chị Mạn, chị Mạn cũng không chối từ, nói thật ra thì đều đã là bạn quen cũ.

Trên đường, chị Mạn vừa lái xe, vừa hỏi Tô Tịnh xem có muốn tới công ty của chị hỗ trợ hay không.

Chị nói nghe rất dễ dàng, Tô Tịnh ngược lại có chút run lên.

Đây là chuyện Diệp Tranh cầu còn không được, có cô ở xí nghiệp Hà thị làm việc, sau này phối hợp với người của mình đúng là rất thuận tiện.

Vốn dĩ Tô Tịnh muốn tự tìm việc, nhưng mấy nơi được nhận cô cũng đều không cảm thấy hài lòng. Ở thành phố này mà chỉ có hai ngàn đồng tiền lương, thì chỉ đủ cho cuộc sống sinh hoạt dè xén. Lúc đầu sợ cô ở nhà nhàn rỗi vô vị, Diệp Tranh liền giới thiệu cô với chị Mạn, không ngờ tới lại khiến

cho chị Mạn vừa gặp mà như đã quen, càng không ngờ tới là Tô Tịnh có thể phát huy tác dụng lớn như vậy.

Vẫn là phụ nữ dễ nói chuyện hơn.

Có lúc trên đài xuất hiện vấn đề một bước cũng không chịu nhường, đôi một giọng điệu mềm mại cười khẽ, nhiều hay bớt đi mấy phần đều không thành vấn đề.

Tô Tịnh mỉm cười, cười đến gượng gạo, nhưng trong lòng thực sự không muốn. Ngoài miệng nói cảm tạ, khiêm tốn nói tuổi còn trẻ, kiến thức còn hạn hẹp, nói vẫn cần cẩn thận suy nghĩ một chút. Chị Mạn liếc nhìn cô một cái, hỏi còn cần suy nghĩ cái gì, có phải sợ Diệp Tranh không đồng ý.

Đang nói chuyện thì đã đến nơi, còn ở cổng đỗ xe, Diệp Tranh từ bên trong tấm cửa kính thủy tinh dài chạm đất đã nhìn thấy, vội vàng ra đón.

Nhân viên phục vụ cũng không sánh bằng sự ân cần săn sóc của anh, vốn dĩ đã có tướng mạo tuấn tú, cử chỉ, ăn vận lại khéo léo, được ánh nến cùng rượu ngon chiếu rọi lại càng lộ ra vẻ phong lưu. Tô Tịnh rút lại phía sau nửa bước, nhìn Diệp Tranh giúp chị Mạn kéo ghế, nhận lấy túi xách, động tác tự nhiên như mây trôi nước chảy.

Nhớ lại từng tình cờ gặp gỡ học trưởng Diệp Tranh trong thư viện, Diệp Tranh mặc áo sơ mi trắng cùng quần jean, Diệp Tranh tranh cử vị trí hội trưởng hội học sinh, Diệp Tranh tràn đầy khí phách đọc diễn văn... những chuyện này đều chỉ còn là quá khứ. Tô Tịnh mờ mịt, một bữa cơm ăn cũng không biết mùi vị gì, nhìn chị Mạn tươi cười rạng rỡ, bị Diệp Tranh thuyết phục, lại nhận lời ký một đơn đặt hàng.

Chủ và khách đều vui vẻ.

TÔ TỊNH

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đến khi bữa cơm sắp kết thúc, chuông điện thoại di động của Tô Tịnh vang lên, nhìn thấy số điện thoại của ba, ấn nút nghe liền thấy giọng nói trầm thấp của ba truyền tới, trái ngược với sự uy nghiêm ngày trước, chỉ hỏi cô có thể về nhà một chuyến hay không. Tô Tịnh vội hỏi có chuyện gì, ba ở đầu dây bên kia muốn nói lại thôi, nhất thời làm cho cô hoảng hồn một trận. Nếu không có chuyện lớn gì xảy ra, ba sẽ không thất thố như vậy. Ở trước mặt Diệp Tranh và chị Mạn khó nói chuyện được, Tô Tịnh đứng dậy đi ra ngoài cửa, hỏi liên tiếp mấy câu, ba mới nói. “Ba và mẹ con quyết định ly hôn.”

Tô Tịnh gương khóe miệng, không biết phải nói gì.

Tháng mười một, trời vào cuối thu, gió lạnh thổi qua, sự lạnh lẽo theo khóe miệng tiến vào trong lòng.

Tô Tịnh thần thờ. “Vậy sao, con biết rồi.”

Người ở đầu dây điện thoại bên kia cũng cứng đờ, sau một lúc mới hỏi, “Ý của con, là đồng ý cho ba mẹ ly hôn sao?”

Tô Tịnh bị gió tràn vào trong cổ họng, nhất thời nghẹn lại.

Rốt cục cũng nhớ tới phải hỏi cô có đồng ý hay không sao, vậy sao thời điểm ở cùng tình nhân không hỏi cô có đồng ý hay không. Nhưng ít nhất, ông cũng là thực tình hỏi một tiếng, chí ít nhắc nhở cô, bản thân cũng là một thành viên trong gia đình.

“Con không có vấn đề gì, ba mẹ thương lượng đi.” Tô Tịnh rất bình tĩnh.

Ba im lặng một hồi, “Vậy khi nào con quay về?”

“Ngày mai đi.” Tô Tịnh suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu, “Mẹ có khỏe không?”

Lại là một hồi im lặng.

“Có lẽ vẫn ổn.”

Cúp điện thoại, Tô Tịnh đứng ở cửa một lát, nhìn xe cộ đi lại trên đường, đèn rực rỡ mới lên, người đi đường vội vàng trở về nhà.

Nhà của cô không còn, cha mẹ vẫn còn, chỉ là không còn nhà nữa.

Không còn nữa, cũng không khác biệt lắm, chẳng qua là một cái danh phận.

Nghĩ như thế, cô thong dong đứng dậy, thong dong tản bộ, Tô Tịnh theo bản năng lấy điện thoại di động, tìm tới số điện thoại của mẹ, không biết có nên gọi tới hỏi thăm một tiếng hay không. Nói cái gì mới được đây, chúc mừng bà tốt cuộc cũng thoát khỏi cuộc hôn nhân không mỹ mãn này?

Ngón tay dừng lại trên bàn phím, trước mắt hiện lên khuôn mặt của mẹ, khóe mắt đã có vết chân chim, bên thái dương mơ hồ nhìn thấy tóc bạc, rủ xuống ngực... Lần trước đi cùng với mẹ mua nội y, mới phát hiện vóc người bà đã biến dạng đến lợi hại. Một người phụ nữ mới năm mươi tuổi, ngực đã héo hon chấy xệ, quả thực không tưởng tượng ra được đó đã từng là nơi cho ăn của cô.

Trái tim đột nhiên đập mạnh, giống như có ai đó lôi kéo, vừa khẩn trương, vừa chua xót.

Tay Tô Tịnh run lên, điện thoại rơi xuống đất, pin “cạch” một tiếng rơi ra ngoài, rớt xuống dưới bậc thang.

Ngay cả hãng điện thoại bền nổi tiếng NOKIA cũng yếu ớt như vậy, không biết còn có thứ gì là thực sự vững chắc.

Đang cúi người tìm cục pin, giày cao gót bị trượt một cái, Tô Tịnh suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Vịn vào song sắt bên cạnh bồn hoa, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bên trong tấm cửa kính thủy tinh dài chạm đất, dưới mặt bàn, chân của người phụ nữ cùng người đàn ông chạm vào nhau. Mắt cá chân tinh tế của người phụ nữ kề sát chân người đàn ông, mũi giày cao gót nhọn chuyển động, một thoáng trêu chọc, người đàn ông thừa thế kề sát tới, căng chân cọ vào mắt cá chân người phụ nữ... Anh tới tôi đi, dường như đã quên chiếc bàn kê sát bên cửa kính thủy tinh, từ bên ngoài liếc mắt một cái là nhìn rõ mồn một.

Chân chị Mạn rất đẹp, Diệp Tranh mặc đồ màu xám đường may được giấu rất khéo léo, là Tô Tịnh tự mình chọn lựa.

Từ chỗ cô nghiêng nghiêng nhìn vào, có một cảm giác tương xứng lạ kỳ.

Tô Tịnh chậm rãi nhặt điện thoại di động lên, chậm rãi vịn song sắt đứng dậy, chậm rãi cúi đầu phủi sạch váy.

Cũng không thể so sánh với sự bất ngờ khi nghe tin ba mẹ muốn ly hôn.

Cũng không cảm thấy kỳ quái, có lẽ là vì đã mơ hồ có linh cảm, chỉ là không tự mắt nhìn thấy thì không tin tưởng.

Chung quy là cho rằng, thế giới này không tồi tệ đến như vậy.

TÔ TỊNH

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trở lại phòng ăn, ngồi xuống, chị Mạn nhìn chăm chăm gương mặt cô, thân thiết hỏi, “Tiểu Tịnh, có chuyện gì vậy?”

Diệp Tranh cũng nhìn ra sắc mặt Tô Tịnh không tốt, lập tức nắm lấy tay cô, “Có phải là mệt mỏi không?”

Người trước người sau, biểu hiện vô cùng quan tâm.

Tô Tịnh nhìn anh, nhẹ nhàng rút tay ra, “Xin lỗi, trong nhà xảy ra một số chuyện, sáng mai em phải trở về.”

Sắc mặt chị Mạn hơi thay đổi, đuôi lông mày được tô vẽ mảnh khảnh nhướn lên, ánh mắt lại quét qua gương mặt Tô Tịnh. Nhưng sắc mặt Tô Tịnh không phải là giả, sầu lo nửa phần cũng không giả, dù là ai cũng không nhìn ra sơ hở. Gia đình cô không hòa thuận, Diệp Tranh mơ hồ biết chút ít, cũng chỉ là nghe cô tình cờ đề cập tới. Anh lập tức vỗ vỗ mu bàn tay cô, vừa gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán, vừa nói xin lỗi với chị Mạn.

Về trước thời gian, làm mất hứng thú của người bạn đi cùng, hẳn là nên nói lời xin lỗi.

Chỉ là, lại không hề có một câu an ủi Tô Tịnh.

Chị Mạn lái xe đưa hai người về nhà.

Dọc theo đường đi không ai nói câu nào, từ đĩa CD vang lên bài hát cũ của Trương Quốc Vinh, càng khiến Tô Tịnh cảm thấy bức mình. Vừa nghĩ

như vậy, chị Mạn đã mở miệng trước, “Hai người có thấy lạnh không, chị mở cửa sổ thông gió một chút, ngột ngạt muốn chết rồi.”

Diệp Tranh vội vàng phụ họa, Tô Tịnh nâng mắt, lại chạm phải ánh mắt chị Mạn qua gương chiếu hậu.

Chị ta nhìn cô.

Cặp mắt kia hẹp dài quyến rũ, thoa phấn màu xám nơi đuôi mắt, lông mi cũng tô đến dày lên, cong vút.

Ánh mắt trắng trợn không chút kiêng dè, có một chút xâm lược, có một chút thương hại, như đang nhìn một con thú nhỏ bị lạc mất bầy đàn.

Thật muốn biết chị ta đang suy nghĩ cái gì, mắt đối mắt với chị ta qua kính chiếu hậu một lát, liền nghe thấy chị Mạn nói: “Diệp Tranh, cậu không cùng Tiểu Tịnh trở về sao, nhà con bé có chuyện, có cậu ở bên cạnh cũng tốt.”

Diệp Tranh nghiêng đầu nhìn Tô Tịnh, nhưng ánh mắt chỉ lướt qua một chút, “Công ty mấy ngày nay đang bề bộn, em sợ là không đi được.” Dừng một lát, anh lại đặc biệt bổ sung,

“Để Tiểu Tịnh về trước xem qua, nếu cần thiết em cũng sẽ qua.”

Cửa xe đã kéo xuống một nửa, gió đêm lùa thẳng vào, làm gò má Tô Tịnh cũng trở nên lạnh lẽo.

Đôi mắt chị Mạn từ trong kính chiếu hậu nhìn cô chăm chăm, lộ ra ý cười sâu xa.

Tô Tịnh nghĩ, có nên phản kích không, vì người đàn ông bên cạnh này? Hay là nên ở thời điểm trong phòng ăn, hùng hổ xông tới, giội lên đầu mỗi

người bọn họ một chén nước, hiên ngang xoay người rời đi? Hay là mạnh mẽ cho hẳn một cái bạt tai, chất vấn tại sao tại sao tại sao?

Xin lỗi, đó chỉ là kịch bản phim Hàn.

Cô không làm được, không có sức lực diễn hí kịch như vậy, cũng không có động lực.

Tô Tịnh trong lòng nghĩ lung tung, không khỏi liếc mắt nhìn Diệp Tranh, anh cảm nhận được ánh mắt của cô, nhưng không đáp lại.

“Không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ trong nhà, có người ngoài trái lại cũng không tiện.” Tô Tịnh nhìn ánh mắt của chị Mạn trong gương chiếu hậu, làm bộ không hiểu sự khiêu khích của chị ta, quay đầu nói với Diệp Tranh, “Anh cũng không cần tới.”

Diệp Tranh là người cực kì nhạy bén, nghe cô nói hai chữ “người ngoài”, lông mày liền khẽ nhíu một cái. Cô gọi anh là người ngoài, danh phận phân biệt rất rõ ràng. Tuy nói trong lòng không thích, nhưng ở trước mặt chị Mạn cũng không tiện nói gì, chỉ quay mặt sang một bên.

Chị Mạn dường như không cam tâm, lại ra tay thăm dò, “Tiểu Tịnh là con gái một phải không, đã đưa Diệp Tranh tới ra mắt hai bác hay chưa?”

Diệp Tranh tựa hồ muốn nói, Tô Tịnh đã cướp lời, “Chưa có, ba em không thích người lạ.”

Một cô gái nếu như chậm chạp không chịu giới thiệu bạn trai với cha mẹ, chỉ có thể là bởi vì, hẳn còn chưa đủ tốt.

Vì lẽ đó nên chỉ là người lạ, vì lẽ đó nên không có gì quan trọng, vì lẽ đó nên không cần thiết phải tranh giành vì kẻ đó.

Tô Tịnh treo cao tấm thẻ miễn chiến —— người đàn ông này không quan trọng, cô nếu thích thì cứ lấy, tôi sẽ không keo kiệt.

Chị Mạn không tiếp tục nói nữa.

Kẻ địch không chịu ứng chiến, niềm vui chiến thắng giảm đi một nửa.

TÔ TỊNH

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đêm đó, Tô Tịnh thu dọn hành lý một cách qua quýt, chỉ mang theo mấy bộ quần áo, còn lại chính là máy tính xách tay cùng vài giấy tờ tùy thân.

Diệp Tranh nhìn thấy cô xếp hết giấy tờ tùy thân vào, có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ tới lần này trở về phải xử lý nhiều chuyện, mang đầy đủ giấy tờ theo cũng tốt.

Sáng sớm ngày thứ hai bay, Tô Tịnh không muốn anh đưa, tự mình kêu taxi tới sân bay.

Đi vội vàng, ngay đến đồ ngủ còn trong phòng vệ sinh cũng không kịp xếp lại vào tủ.

Anh tiễn cô ra đến bên ngoài, hôn má cô một cái, cô xoay người rời đi, cũng không giống thường ngày hôn đáp lại.

Diệp Tranh có chút mất mát, nhìn theo bóng người biến mất sau cánh cửa thang máy, đột nhiên có một cảm giác ấm áp đã lâu không thấy... Thời gian hai năm đủ làm thay đổi rất nhiều thứ, có lúc anh cũng không làm sao nhớ nổi, lúc trước vì sao lại cuồng nhiệt theo đuổi cô, cũng từng thức trắng đêm ôm điện thoại chuyện trò, từng liêu lĩnh đứng dưới kí túc xá của cô làm đủ chuyện si ngốc, cũng từng không quản nắng nóng gay gắt đạp xe đi xa mua cho cô một xiên cá mực nướng... Bây giờ nhìn thấy cô ở bên cạnh, dáng vẻ nhàn nhã ôn hòa, càng cảm thấy như thực như hư.

Công việc, lợi ích, sự xảo trá, đã làm tiêu tan giấc mộng khí phách;

Sinh hoạt, vụn vặt, tầm thường, phải chăng cũng đã dập tắt ngọn lửa ái tình.

Diệp Tranh chuẩn bị đi làm, vào trong soi gương cạo râu, thay đồ, đeo caravat, gian phòng trống vắng bên trong, mơ hồ còn ngửi thấy hương thơm trên tóc Tô Tịnh.

Cô đối với anh toàn tâm toàn ý, ôn nhu săn sóc, lại xinh đẹp, cô gái tốt như vậy cũng không dễ dàng gặp được. Ở bên ngoài gặp dịp thì chơi, anh tới tôi đi đều là giả, khi thực sự mệt mỏi, cũng chỉ có một người con gái sẽ vì anh mà chờ đợi sau cánh cửa.

Nghĩ tới Tô Tịnh, Diệp Tranh cảm thấy thực thỏa mãn.

Tiệc nuôi chính là, từ khi qua lại đến nay còn chưa từng gặp qua người nhà của cô, ngay cả nhà cô ở đâu, cha mẹ cô tên gì cũng không biết. Tô Tịnh chỉ nói quan hệ giữa cha mẹ cô không tốt, xưa nay họ cũng không can thiệp quá sâu vào việc riêng của cô.

Đến lúc thích hợp, Diệp Tranh nghĩ, cũng nên tới cửa ra mắt cha mẹ cô, chờ chuyện gia đình cô yên ổn, trở về liền thương lượng việc kết hôn.

Chiều hôm đó, Tô Tịnh không gửi tin nhắn lại, gọi điện thoại thì tắt máy.

Chắc là sau khi xuống máy bay đã quên mở điện thoại di động rồi, Diệp Tranh cũng không để ý, nhưng chờ đến tối gọi lại vẫn tắt máy, ngày thứ hai tắt máy, ngày thứ ba tắt máy...

Anh mới kinh hoàng, mở máy tính trong phòng, hồ sơ cùng các tài liệu của Tô Tịnh đều trống không; giấy tờ trong ngăn kéo của cô cũng đều mang đi; ngay cả số điện thoại ghi trong sổ ghi chép cũng đều bị xé mất.

Trong một đêm, cô đều thu xếp xong những việc này đâu ra đấy, nhưng anh lại không hề phát giác.

Cứ như vậy biến mất không còn tăm hơi, biến mất sạch sẽ khỏi cuộc sống của anh, một chút dấu vết cũng không để lại, một câu từ biệt cũng không nói.

Anh không biết số điện thoại nhà cô, không biết địa chỉ nhà cô, không biết địa chỉ mail, MSN, mật mã QQ... cùng tất cả bạn bè của cô, chỉ có duy nhất một dãy số điện thoại di động.

Gọi lại số điện thoại kia, tắt máy, tắt máy, tắt máy...

Có một lần cãi nhau, Tô Tịnh uất ức quở trách, nói anh chỉ để ý đến chính bản thân mình, không quan tâm tới người khác.

Lúc đó cảm thấy tầm nhìn của phụ nữ thật hạn hẹp, giờ nghĩ lại mới hiểu đó là sự thực.

Anh biết là cô cố ý, cô biết tất cả mọi chuyện, cô sẽ không còn trở về nữa.

Không có giải thích, không còn lối thoát, không thể nào cứu vãn.

TÔ TỊNH

Mị Ngữ Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Cha mẹ bàn bạc, thỏa thuận ly hôn rất thẳng thắn dứt khoát, đều hiểu rất rõ đối phương, không muốn mấy chục năm vợ chồng kết thúc trong ồn ào hỗn loạn.

Ba dù sao cũng hơi hổ thẹn, chuyển đến hơn phân nửa tài sản sang danh nghĩa của mẹ và Tô Tịnh.

Ông cho rằng Tô Tịnh sẽ hận ông, nhưng ngược lại, Tô Tịnh còn tán dương phong độ của ông.

Cũng không phải là trào phúng, mà thực sự là lời nói thật lòng.

Ba ít nhiều còn có phong độ làm chủ gia đình của người đàn ông đi trước, có một tia áy náy từ tận đáy lòng, biết để lại đường lui cho vợ con.

Đối lại là Diệp Tranh, chỉ sợ vì tranh giành gia sản mà ngay cả mặt mũi cũng không thèm nhìn tới.

Mẹ kiên cường hào phóng vượt quá sự tưởng tượng của Tô Tịnh, thực sự khiến Tô Tịnh nhìn với cặp mắt khác xưa.

Bà nói, chúng ta cả đời này làm việc đều không quá tùy hứng, đến già chung quy nên vì chính mình một lần. Ba cô muốn có cuộc sống khác, cũng nên tác thành cho ông ấy, dù sao cô cũng đã lớn như vậy, sau này bà cũng nên sống cho chính mình.

Gông xiềng của cuộc hôn nhân mấy chục năm đã gỡ bỏ, tuy có nỗi đau khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng như trút được gánh nặng.

Theo thỏa thuận ly hôn đã bàn bạc xong, trong tổng số tài sản thuộc về gia đình cô từ trước, có một phần ba chuyển sang danh nghĩa của cô. Luật sư đưa phần giấy tờ liên quan cho cô xem.

Thế nhưng lại nhiều như vậy, trước kia đối với chuyện tiền tài trong nhà cô cũng không biết rõ ràng lắm, luôn cảm thấy đó là của cha mẹ, không có liên quan gì đến mình. Hiện nay từng thứ đều viết tên của mình, đột nhiên có cảm giác lạ kỳ.

Tô Tịnh nhớ tới Diệp Tranh, nhớ tới anh không chừa thủ đoạn nào, hao tâm tổn sức, nhẫn nhục cầu toàn, mục đích đơn giản là vì tiền.

Cũng chính là từng hàng con số trong tay cô đây.

Đáng tiếc ngày xưa anh không biết, cũng không có cơ hội biết.

Đó là chút tâm tư nhỏ nhỏ của cô, chưa bao giờ đề cập tới thân phận của cha mẹ trước mặt anh.

Cô làm người rất biết yên phận, ăn, mặc, ở, đi lại đều không có gì phô trương, hoàn toàn sống dựa vào chính bản thân mình. Xem ra ở trong mắt anh, cô chỉ là một cô gái an phận thủ thường, ngay cả hứng thú thăm dò vốn liếng của cô cũng đều không có.

Tô Tịnh cười, chậm rãi nằm xuống trên bàn, gối đầu lên đôi cánh tay, gò má lạnh ngắt.

Hậu ký:

Một câu chuyện cũ đơn giản

Liên quan tới một đoạn tình yêu đã chết

Liên quan tới một thời hồn nhiên không trở lại

Nguyên mẫu của Tô Tịnh là từ một người bạn cũ của tôi

Nửa sau câu chuyện cũ của cô ấy, tôi viết xuống rồi lại xóa đi, không muốn nói nhiều

Chỉ cầu mong cô ấy được hạnh phúc.